

Вуйчо Манатарко скокна и излѣзе на двора да види какво има. Презъ облака перошина той забеляза вирната опашка и остра муцуна.

— Чакай ти! Добре ми дошла! — пошепна той.

Притири се къмъ кжши, грабна пушката, помѣри и грѣмна. Гърмѣтъ му не олучи лисичата, но настърви Зурка и Зурланка. Тѣ се втурнаха презъ глава и раздърпаха лисичата кожа.

Чакъ тогава вуйчо Манатарко разбра каква била работата. Вуйна Манатарка, разперила ржце, пищѣше

отдире му и оплакваше скжсания подшивѣ на кожухчето си.

Отъ невиделица, изъ тъмнината излѣзе Гжбчо. Той се заливаше отъ смѣхъ:

— Гледайте, гледайте кокоши страхъ! — сочеше къмъ кокошарника той.

Но вуйчо Манатарко пипна скжсаната лисича кожа и я осука по врата на Гжбка.

На другата сутринъ всичкитѣ яйца въ кокошарника бѣха изпочупени. Петъ-шестъ кокошки останаха съ проскубана перошина. Вуйчо Манатарко и вуйна Манатарка бѣха още сърдити ~~на~~ по Гжбчовия вратъ имаше налепени косми отъ лисичата кожа.

Симеонъ Андреевъ.